



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 687/2022

22.12.2022. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Стаменковић, председника већа, др Илије Зиндовића, Татјане Миљуш, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Срђан Конаков, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Светозар Марковић Тоза“ из Новог Сада, коју заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2465/21 од 16.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2465/21 од 16.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2475/2020 од 07.06.2021. године, одбачена је тужба тужиле у делу којим је тражила да се обавезе тужена да јој уплати припадајуће порезе на износ изгубљене зараде. Тужбени захтев тужиле усвојен је за исплату накнаде материјалне штете на име изгубљене зараде за период од 24.12.2017. године до 31.08.2020. године у износу од 147.898,00 динара са законском затезном каматом од 10.04.2021. године до исплате, као и износ од 26.711,00 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости сваког појединачног потраживања па до израде налаза и мишљења дана 09.04.2021. године. Тужена је обавезана да тужилци на досуђени износ изгубљене зараде обрачуна и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање код надлежних организација за обавезно социјално осигурање и да јој накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од правноснажности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2465/21 од 16.11.2021. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Новом Саду у усвајајућем делу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правног питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, као и новог тумачења права.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је утврдио да нису испуњени законски услови

прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, да би се дозволило одлучивање о ревизији тужене.

Према разлозима другостепене пресуде, тужилци је досуђена изгубљена зарада, полазећи од утврђене чињенице да тужилци у утуженом периоду није вршено увећање плате 10%, у складу са Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама из члана 3. став 1. тачка 1. подтачка 4. Нижестепени судови су становишта да тужила има право на увећање плате по основу инклузије, односно из разлога што је држала наставу у одељењу у коме је била уписана и ученица која је наставу похађала у индивидуалном образовном програму ИОП1.

Врховни касациони суд је становишта да разлози на којима је заснована другостепена пресуда не упућују на потребу другачијег разматрања посматраног правног питања. Одлука другостепеног суда у складу је са правним схватањем Врховног касационог суда о праву запослених у јавним службама, односно у школи, на увећање зараде по основу рада са децом ометеном у развоју. Одредба члана 2. тачка 1. подтачка 4. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Сл. гласник РС“, бр.44/2001, 30/02...58/14), која у конкретном случају представља меродаван правни пропис, изричито предвиђа да се прописани коефицијенти за обрачун плате из става 2. ове Уредбе увећавају запосленима у школи за децу ометену у развоју и наставнику одељења за децу ометену у развоју при редовној основној школи за 10%. Право на увећање зараде за 10% имају наставници у редовним школама са формираним Посебним одељењем за децу ометеном у развоју, односно када раде са децом ометеном у развоју, независно од одељења у којој су та деца уписана. То право наставника оправдано је њиховим додатним радним ангажовањем у раду са децом која наставу похађају према индивидуалном образовном плану (ИОП). Уредба на коју тужена указује у ревизији, односно измене и допуне наведене Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, у ревизији тужене не наводе се правно релевантни аргументи за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној. Не постоји потреба за новим тумачењем права о наведеном правном питању.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужене, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Сходно одредби члана 403. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 147.898,00 динара. Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела пресуде не достиже захтевани ревизијски цензус за одлучивање, следи да је ревизија тужене недозвољена.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасмина Стаменковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

